

Arrest

nr. 88 771 van 2 oktober 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 25 juni 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 mei 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 30 juli 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 september 2012.

Gehoord het verslag van toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. VEREECKE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Nepalese nationaliteit en bent u afkomstig uit Birendranagar, gelegen in het Chitwan-district (Nepal). Naar aanleiding van de verkiezingen van 28 Chaitra 2064 (10 april 2008) vroeg uw oom L.C.(...) (geen familiebanden), lid van CPN-UML (Communist Party of Nepal - Unified Marxist-Leninist), u jongeren te overtuigen voor hem te stemmen. Tevens werd u gevraagd zich te engageren bij vechtpartijen tussen leden van verschillende politieke partijen/groeperingen. Op 5 Baisakh 2065 (17 april 2008) vierden uw vrienden en u de overwinning van de CPN-UML. Tijdens de viering ontstond een gevecht met leden van de YCL (Youth

Communist League; de jongeren vleugel van de Communist Party of Nepal (Maoist)). Na het gevecht vernam u van uw vrienden dat de YCL een klacht tegen u had ingediend naar aanleiding van voornoemd gevecht. U voelde zich niet veilig en vertrok binnen de week na het gevecht naar Kathmandu (Nepal) waar u verbleef bij uw oom N.A.(...). Ongeveer een jaar na de verkiezingen keerde u terug naar Birendranagar om 'Deshain' (eind ashwin 2066 (september/oktober 2009)) te vieren. Tijdens de viering met uw vrienden kwamen onbekenden in uw buurt lopen die bedreigende boodschappen tegen u uitten. U vernam van uw vrienden dat het om leden van de YCL ging. U keerde terug naar uw oom N.(...) in Kathmandu. Omdat u een goede voetballer bent, werd u door uw beste vrienden S.(...) en J.(...) uitgenodigd om tijdens de viering van Nieuwjaar 2068 (1 Baisakh 2068, i.e. 14 april 2011) een voetbalwedstrijd te komen spelen in 'Three Groups' nabij Birendranagar. Na de voetbalwedstrijd werden u en uw ploeggenoten aangevallen door een groep onbekenden en kwam het tot een gevecht. U vluchtte via de jungle naar het huis van uw vriend S.(.... U contacteerde uw vrienden om wat kleding voor u op te halen uit uw ouderlijk huis en dezelfde nacht nog vertrok u terug naar Kathmandu. Via S.(...) en J.(...) vernam u dat de jongeren die jullie aanvielen na de voetbalwedstrijd leden van de YCL waren. Daar u niet langer wilde schuilen bij uw oom N.(...) en een vrij leven wilde kunnen leiden verliet u op 23 Asadh 2068 (7 juli 2011) Nepal en reisde u naar Delhi (India). Op 9 augustus 2011 verliet u Delhi en reisde u naar Parijs (Frankrijk), van waaruit u doorreisde naar België. Op 10 augustus 2011 diende u in België een asielaanvraag in. Bij een eventuele terugkeer naar Nepal vreest u opnieuw problemen met de Maoïsten. Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u twee internetartikels neer waarmee u wil aantonen dat de politieke situatie in Nepal en in uw district Chitwan in het bijzonder niet goed is daar er regelmatig stakingen en protesten plaatsvinden.

B. Motivering

Na nader onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratief dossier, stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen. U bent er immers niet in geslaagd om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat slechts weinig geloof kan worden gehecht aan de door u beweerde reisroute en de daarbij gebruikte reisdocumenten. U verklaarde met een vervalst Indiaas paspoort van Delhi naar Parijs te zijn gevlogen. Wat dit paspoort betreft, moet worden opgemerkt dat, daar waar u tijdens uw gehoor d.d. 14 september 2011 ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken stelde niet te weten welke naam en foto het paspoort bevatte, u tijdens uw gehoor d.d. 24 mei 2012 op de zetel van het Commissariaat-generaal stelde dat het gebruikte paspoort uw foto bevatte, maar u geen idee had over de in het paspoort vermelde naam (Verklaring DVZ, vraag 34; CGVS, p. 7). Wat betreft het visum dat in het paspoort aanwezig zou zijn geweest stelde u dat het geldig was voor een periode van 15 tot 20 dagen, maar verdere informatie diende u schuldig te blijven (CGVS, p. 8). U verklaarde verder dat u op de luchthaven van Delhi slechts beperkt bevraagd werd door de controlediensten (zo werd onder meer zelfs uw naam niet gevraagd) en dat er u bij aankomst in de luchthaven te Parijs (Charles de Gaulle) geen vragen werden gesteld (CGVS, p. 10). De door u beweerde gang van zaken tijdens uw reis van Delhi naar Parijs is echter moeilijk in overeenstemming te brengen met de informatie waarover het Commissariaat-generaal ter zake beschikt. Uit deze informatie blijkt immers dat er op internationale vluchten veelvuldige identiteitscontroles plaatsvinden en dat de mogelijkheid bestaat meermaals grondig ondervraagd te worden omtrent identiteit, reisdocumenten en (reis)bedoelingen. Men kan hierbij ook steeds uitvoerig ondervraagd worden over de aard en de duur van het visum waarmee men reist en andere hiermee verbonden verplichtingen. Gelet op dit grote risico kan redelijkerwijze verwacht worden dat u meer details zou moeten kunnen verstrekken over de door u gebruikte reisdocumenten. Ten slotte rijst er tevens de nodige twijfel over het precieze tijdstip van uw vertrek uit Nepal. Immers, zo stelde u enerzijds vertrokken te zijn uit Nepal op 23 Asadh 2068 (7 juli 2011) en op 8 augustus 2011 van Delhi naar Parijs te zijn gereisd, maar stelde u anderzijds twee tot drie maanden in Delhi te hebben verbleven voor u naar Parijs vertrok (CGVS, p. 6-7, 17). U legde daarenboven geen enkel document neer dat uw reisweg zou kunnen staven. Dit ondermijnt op ernstige wijze de waarachtigheid van uw vluchtrelaas. Bovenstaande vaststellingen zetten daarenboven uw algemene geloofwaardigheid onder druk.

Voorts dient gewezen te worden op een aantal opmerkelijkheden en ongerijmdheden in uw verklaringen die ernstige vraagtekens opwerpen bij de waarachtigheid van uw asielrelaas. Vooreerst, wat betreft de klacht die door de YCL tegen u bij de politie zou zijn ingesteld na het gevecht naar aanleiding van het vieren van de verkiezingsoverwinning begin Baisakh 2065, dient opgemerkt te

worden dat het enigszins bevreemdend te noemen is dat u er zich geenszins bij de politie van ging vergewissen of er effectief een klacht tegen u werd ingesteld (CGVS, p. 13-15). Betreffende de andere door u aangehaalde incidenten met leden van de YCL is het opmerkelijk dat de YCL klaarblijkelijk onmiddellijk steeds ervan op de hoogte was wanneer u zich terug in de omgeving van Birendranagar bevond ondanks dat er tussen uw verschillende bezoeken steeds meer dan een jaar verstreek (CGVS, p. 11-16). Inzake het gevecht op 1 Baisakh 2068 moet voorts worden opgemerkt dat u tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde dat het gevecht plaatsvond nadat de voetbalwedstrijd gespeeld was. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken stelde u echter dat u werd aangevallen op weg naar de kermis/voetbalwedstrijd. Tevens was u na de voetbalwedstrijd niet het enige doelwit, maar werden uw ploeggenoten evenzeer aangevallen. Uw verklaring als zou het gevecht na de voetbalwedstrijd iets te maken kunnen hebben met uw activiteiten uit het verleden is dan ook louter gebaseerd op uw subjectieve vermoedens en maakt u geenszins hard met enig (begin van) objectief bewijs. In dit verband is het ten slotte opmerkelijk dat u enerzijds stelde dat uw vrienden S.(...) en J.(...) nog op de wedstrijd bleven en 'via via' te weten kwamen dat het leden van de YCL waren die u en uw ploeggenoten hadden aangevallen en dat u anderzijds stelde dat u uw beste vrienden vroeg wat kleding uit uw huis te gaan halen vooraleer u terug naar Kathmandu vertrok. Gelet op dat gegeven hadden S.(...) en J.(...) u reeds kunnen vertellen wanneer ze u uw kleding brachten in S.(...)'s huis dat jullie belagers leden van de YCL waren. Er kan bovendien de vraag gesteld worden waarom uw beste vrienden niet net als u gaan vluchten zijn van de aanval van de YCL na de voetbalwedstrijd (CGVS, p. 11-13). Ten slotte bracht u weinig overtuigende elementen aan waarom de YCL of meer algemeen de Maoïsten, gelet op uw profiel (u voerde enkel en alleen wat hand- en spandiensten voor een bevriend lid van de CPN-UML naar aanleiding van de verkiezingen van 28 Chaitra 2068) en gelet op het feit dat de Maoïsten in uw district steeds veel invloed gehad hebben, er baat bij zouden hebben u op de door u beschreven wijze tot op de dag van vandaag naar het leven te staan (CGVS, p. 5, 16). Volledigheidshalve kan hier nog worden toegevoegd dat algemene 'clashes' tussen activisten van uiteenlopende politieke partijen in Nepal wel degelijk geregeld voorkomen, maar dergelijke incidentele gebeurtenissen getuigen op zich niet van een gerichte vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Bovendien kunnen dergelijke incidenten tegenover de periode van de Maoïstische opstand (1996-2006) eerder gezien worden als een indicatie van een verbeterd politiek klimaat daar andere partijen dan de UCPN-M / YCL de mogelijkheid hebben zich politiek te organiseren.

Wat er ook van zij, u heeft tot slot niet aannemelijk gemaakt dat u zich niet (permanent) elders in Nepal zou kunnen vestigen om (eventuele) toekomstige problemen met de YCL te ontlopen. Immers, zo verbleef u de afgelopen jaren (sinds Baisakh 2065) zonder problemen in Kathmandu. U kende in Kathmandu geen problemen met de YCL, andere burgers of de Nepalese autoriteiten aldaar (CGVS, p. 17). U heeft dan ook geen elementen aangebracht waarom u niet langer in Kathmandu kon verblijven. Uw tegenargument, met name dat de YCL u in de toekomst misschien wel in Kathmandu zou kunnen vinden, volstaat niet om een intern vluchtalternatief a priori uit te sluiten, temeer daar uw problemen met de YCL zich enkel in uw stad Birendranagar en directe omgeving afspeelden (CGVS, p. 11-17). Nergens blijkt uit uw verklaringen dat de door u aangehaalde moeilijkheden het lokale niveau overstijgen.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, werd in bijlage aan het administratief dossier toegevoegd.

De door u neergelegde internetartikels kunnen bovenstaande bevindingen niet wijzigen daar zij louter een duiding geven over het actueel algemeen heersend politiek klimaat in uw herkomstland, maar geenszins uw individuele situatie betreffen. Elke asielaanvraag dient steeds op individuele gronden te worden beoordeeld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1, (A) 2 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (hierna: vluchtelingenverdrag), de artikelen 48/3, 48/4, 52, 57/7ter en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het

grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), evenals het zorgvuldigheidsbeginsel en de formele en materiële motiveringsplicht als beginselen van behoorlijk bestuur.

Artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling heeft geen directe werking. Artikel 48/3 van de vreemdelingenwet verwijst echter uitdrukkelijk naar dit artikel en neemt het op in de Belgische rechtsorde. In het kader van de toetsing van dit artikel en de materiële motiveringsplicht wordt ook artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling onderzocht.

Artikel 52 van de vreemdelingenwet is niet geschonden, daar de bestreden beslissing genomen werd op basis van artikel 57/6 van de vreemdelingenwet dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: commissaris-generaal) de bevoegdheid geeft om verzoeker de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 en de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet te weigeren.

De verzoeker klaagt de schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen d.w.z. dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

Verzoeker haalt de verschillende motieven aan waarop de bestreden beslissing zich baseert om te stellen dat verzoeker er niet in geslaagd zou zijn om een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag aannemelijk te maken en poogt deze één voor één te weerleggen.

Waar de commissaris-generaal stelt dat er weinig geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde reisroute en de gebruikte documenten, stelt verzoeker dat hij met een vervalst Indiaas paspoort per vliegtuig van Delhi naar Parijs is gereisd. Hij verklaarde tijdens zijn gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) niet te weten welke naam en foto dit paspoort bevatte, terwijl hij later op het Commissariaat-generaal stelde dat het paspoort zijn foto bevatte, maar dat hij geen idee had over de gebruikte naam in het paspoort. Verzoeker verklaart dat hij zich pas later terug voor de geest kon halen dat het paspoort weldegelijk zijn foto bevatte. Verder verklaarde verzoeker dat hij op de luchthaven in Delhi slechts beperkt ondervraagd werd en bij zijn aankomst in Parijs zouden hem geen vragen gesteld zijn. Waar de commissaris-generaal aanhaalt dat dit niet overeenkomt met de informatie waarover hij beschikt die stelt dat er zeer uitvoerige individuele controle is op internationale vluchten, wenst verzoeker te onderlijnen dat hij nooit ofte nimmer heeft ontkend dat er bij het nemen van internationale vluchten identiteitscontroles hebben plaatsgevonden. Hij heeft namelijk verklaard dat hij op de luchthaven van Delhi weldegelijk beperkt ondervraagd werd en verzoeker zou eveneens nooit hebben gesteld dat hij in Parijs geen identiteitscontrole heeft moeten ondergaan. Verzoeker heeft enkel verklaard dat er hem bij aankomst geen vragen werden gesteld.

Verder wijst verzoeker erop dat de informatie waarnaar de commissaris-generaal verwijst enkel spreekt over de mogelijkheid tot veelvuldige controle. Verzoeker meent dus dat het hier om een eventualiteit gaat die zich in het geval van verzoeker dus niet dermate vergaand heeft voorgedaan.

Waar de commissaris-generaal bedenkingen opwerpt over het precieze tijdstip dat verzoeker India zou hebben verlaten, wegens tegenstrijdige verklaringen die hij over zijn verblijf daar heeft afgelegd, stelt verzoeker dat hij de duur van zijn verblijf in Delhi inderdaad te lang heeft ingeschat en hij er slechts één maand heeft verbleven en niet drie maanden.

Verzoeker meent dus dat zijn verklaringen over de reisweg en reisdocumenten in hun totaliteit dus een mogelijk, geloofwaardig en eerlijk relaas vormen, zodat het niet cruciaal is dat hij hieromtrent bewijsstukken aanbrengt aangezien het relaas van verzoeker samenhangend en aannemelijk zou zijn en niet in strijd is met de algemene en specifieke informatie die bekend is en relevant is voor verzoekers aanvraag.

De Raad merkt op dat verzoeker zich beperkt tot het tegenspreken van de door de bestreden beslissing aangehaalde motivering. De Raad meent dat verzoeker de aangehaalde tegenstrijdige verklaring met betrekking tot de foto in het paspoort van verzoeker niet weerlegt door te stellen dat hij zich pas later herinnerde dat het een foto van verzoeker zelf was in het paspoort.

Wat betreft de periode die verzoeker in Delhi was, is de Raad van mening dat er wel een zeer substantieel verschil is tussen 7 juli 2011 en 8 augustus 2011 (één maand) en de drie maanden die verzoeker anderzijds aanhaalde. Ook deze discrepantie kan verzoeker niet goedpraten door louter te erkennen dat hij de periode in Delhi te lang ingeschat heeft en het eigenlijk slechts één maand betrof.

Wat betreft de mogelijkheid op strenge controles die de commissaris-generaal aanhaalt, gaat de Raad ermee akkoord dat dit inderdaad niet betekent dat er zeker strenge controles zouden zijn voor elke vlucht. De Raad is evenwel van mening dat dankzij deze mogelijkheid op strenge en veelvuldige controles er van een persoon die, zoals verzoeker met valse documenten reist, verwacht kan worden dat deze enige kennis heeft met betrekking tot de inhoud van deze documenten, hetgeen *in casu* niet het geval is.

De Raad schaaft zich dan ook achter het motief van de bestreden beslissing dat verzoeker met betrekking tot zijn afgelegde reisweg geen overtuigende verklaringen heeft afgelegd.

De bestreden beslissing stelt dat een aantal opmerkelijkheden en ongerijmdheden in de verklaringen van verzoeker ernstige vraagtekens opwerpen bij de waarachtigheid van zijn relaas. Vooreerst stelt verzoeker dat hij van zijn vrienden vernam dat de "*Youth Communist League*" (hierna: YCL) een klacht tegen hem had ingediend. Verzoeker heeft over deze klacht geen inlichtingen ingewonnen omdat hij zich niet veilig voelde, zoals hij ook verklaard heeft op het Commissariaat-generaal. Verzoekers leven en fysieke integriteit zouden op het spel gestaan hebben, hij is dan ook consequent binnen de week na dit gevecht naar Kathmandu vertrokken.

Verzoeker slaagt er niet in om de motivering van de commissaris-generaal op deze manier te weerleggen. Zelfs indien verzoeker zich niet veilig zou gevoeld hebben kan er evenwel van hem verwacht worden dat hij, eventueel via een derde persoon of een advocaat, enige inlichtingen zou proberen te komen met betrekking tot de klacht die tegen hem neergelegd is. Het feit dat verzoeker dit niet heeft gedaan doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door hem aangehaalde vervolging.

Waar de commissaris-generaal stelt dat hij het vreemd vindt dat de leden van de YCL steeds meteen wisten wanneer verzoeker zich weer in de omgeving van Birendranagar bevond, ondanks het feit dat er tussen deze bezoeken steeds meer dan een jaar tijd was, merkt verzoeker op dat de vrees in zijn hoofde des te gegronder voorkomt aangezien de YCL zelfs bij langere afwezigheden hem steeds weer wist te vinden. Wat betreft het gevecht op 14 april 2011 stelt verzoeker dat hij uiteindelijk werkelijk bedoelde dat hij werd aangevallen nadat de voetbalwedstrijd gespeeld was en hij weg aan het wandelen was. Verzoeker wijst erop dat het feit dat zijn beste vrienden S.(...) en J.(...) niet zijn gaan vluchten naar aanleiding van het gevecht na deze voetbalmatch duidt op een gerichte aanval tegen verzoeker. Hieruit zou volgens verzoeker blijken dat de vervolging duidelijk op hem was gericht en dat de hem omringende personen van ondergeschikt belang waren. Verzoeker stelt verder nog dat de vrees voor vervolging in zijn hoofde op dat moment zelfs nog prangender was aangezien het reeds de derde keer was dat hij werd aangevallen door de YCL.

Verzoeker meent dan ook dat het niet opgaat voor de commissaris-generaal te stellen dat verzoeker weinig overtuigende elementen aanbrengt waarom de YCL er baat bij zou hebben verzoeker naar het leven te staan tot op de dag van vandaag.

Wat verzoekers aangehaalde problemen met de YCL betreft verwijst de Raad naar de bestreden beslissing: "(...)Betreffende de andere door u aangehaalde incidenten met leden van de YCL is het opmerkelijk dat de YCL klaarblijkelijk onmiddellijk steeds ervan op de hoogte was wanneer u zich terug in de omgeving van Birendranagar bevond ondanks dat er tussen uw verschillende bezoeken steeds meer dan een jaar verstreek (CGVS, p. 11-16). Inzake het gevecht op 1 Baisakh 2068 moet voorts worden opgemerkt dat u tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde dat het gevecht plaatsvond nadat de voetbalwedstrijd gespeeld was. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken stelde u echter dat u werd aangevallen op weg naar de kermis/voetbalwedstrijd. Tevens was u na de voetbalwedstrijd niet het enige doelwit, maar werden uw ploeggenoten evenzeer aangevallen. Uw verklaring als zou het gevecht na de voetbalwedstrijd iets te maken kunnen hebben met uw activiteiten uit het verleden is dan ook louter gebaseerd op uw subjectieve vermoedens en maakt u geenszins hard met enig (begin van) objectief bewijs. In dit verband is het ten slotte opmerkelijk dat u enerzijds stelde dat uw vrienden S.(...) en J.(...) nog op de wedstrijd bleven en 'via via' te weten kwamen dat het leden van de YCL waren die u en uw ploeggenoten hadden aangevallen en dat u anderzijds stelde dat u uw beste vrienden vroeg wat kleding uit uw huis te gaan halen vooraleer u terug naar Kathmandu vertrok. Gelet op dat gegeven hadden S.(...) en J.(...) u reeds kunnen vertellen wanneer ze u uw kleding brachten in S.(...)'s huis dat jullie belagers leden van de YCL waren. Er kan bovendien de vraag gesteld worden waarom uw beste vrienden niet net als u gaan vluchten zijn van de aanval van de YCL na de voetbalwedstrijd (CGVS, p. 11-13). Ten slotte bracht u weinig overtuigende elementen aan waarom de YCL of meer algemeen de Maoïsten, gelet op uw profiel (u voerde enkel en alleen wat hand- en spandiensten voor een bevriend lid van de CPN-UML naar aanleiding van de verkiezingen van 28 Chaitra 2068) en gelet op het feit dat de Maoïsten in uw district steeds veel invloed gehad hebben, er baat bij zouden hebben u op de door u beschreven wijze tot op de dag van vandaag naar het leven te staan (CGVS, p. 5, 16). Volledigheidshalve kan hier nog worden toegevoegd dat algemene 'clashes' tussen activisten van uiteenlopende politieke partijen in Nepal wel degelijk geregeld voorkomen, maar dergelijke incidentele gebeurtenissen getuigen op zich niet van een gerichte vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Bovendien kunnen dergelijke incidenten tegenover de periode van de Maoïstische opstand (1996-2006) eerder gezien worden als een indicatie van een verbeterd politiek klimaat daar andere partijen dan de UCPN-M / YCL de mogelijkheid hebben zich politiek te organiseren.(...)".

De Raad is van mening dat het inderdaad eigenaardig is dat verzoeker voor lange periodes in Kathmandu verbleven heeft, zonder dat hij daar ook maar enige problemen heeft ondervonden, maar dat hij telkens hij even terug zou geweest zijn in Birendranagar meteen weer problemen zou hebben gehad met leden van de YCL.

Verder is de Raad van mening dat verzoekers vrees voor vervolging nog minder aannemelijk wordt door het feit dat hij, nadat hij reeds tweemaal voor een lange periode naar Kathmandu gevlucht zou zijn, en ondergedoken was, toch nog een derde keer terugkeert om op vraag van zijn vrienden mee te doen aan een voetbalwedstrijd. Dit gedrag is helemaal niet in overeenstemming met de aangehaalde vrees voor vervolging.

Vervolgens citeert verzoeker artikel 1, (A) 2 van het vluchtelingenverdrag en stelt dat het element gegronde vrees een subjectief-psychologisch element in hoofde van de kandidaat-vluchteling (hierna: kv) behelst. Verzoeker stelt dat hij effectief de bewijslast van deze gegronde vrees voor vervolging draagt, maar verzoeker meent, met verwijzing naar rechtsleer en rechtspraak, dat deze bewijslast niet zover gaat dat de kv zou moeten aantonen dat de gevreesde vervolging ook effectief zou plaatsvinden, hetgeen in bijna alle gevallen onmogelijk zou zijn. Verzoeker meent dat het volstaat dat de kv het bestaan van objectieve feiten bewijst die aanleiding geven tot de redelijkerwijze te verwachten vervolging. Verzoeker stelt dat indien geen of onvoldoende overtuigend bewijsmateriaal wordt voorgelegd, de erkenning afhangt van de verklaringen van de kv indien deze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

Verzoeker herhaalt vervolgens een reeks reeds afgelegde verklaringen en meent dat zijn relaas precies, overeenstemmend en mogelijk is. Hij zou in grote lijnen als geloofwaardig beschouwd worden. Verzoeker wijst er nogmaals op dat hij hoger reeds aanhaalde dat er weldegelijk een gericht en persoonlijk karakter uitging van zijn vervolging. Hij stelt verder dat het politieke klimaat wellicht verbeterd lijkt ten opzichte van de Maoïstische opstand, maar dat dit niets afdoet aan het feit dat er in hoofde van verzoeker nog steeds een toepasselijke gegronde vrees of reëel risico zou bestaan.

De Raad wijst erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te

staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

Verzoeker haalt vervolgens artikel 57/7bis van de vreemdelingenwet aan en stelt dat op zich de acties tegen verzoeker een gegronde vrees voor vervolging rechtvaardigen en dat deze vervolging zich overigens zeker en vast opnieuw zou voordoen. Verzoeker meent dan ook dat gelet op het voorgaande niet kan ingezien worden hoe de commissaris-generaal voorhoudt dat verzoeker zijn problemen niet aannemelijk maakt en bijgevolg geen geloof hecht aan zijn vrees voor vervolging.

Deze bepaling luidt als volgt: "*De Commissaris-generaal beschouwt het feit dat een asielzoeker reeds werd vervolgd, reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, als een duidelijke aanwijzing dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen en dat ze niet op zich een gegronde vrees voor vervolging uitmaken.*"

De Raad wijst erop dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij reeds eerdere vervolging heeft moeten ondergaan, zodat hij zich niet kan beroepen op de bepalingen van artikel 57/7bis van de vreemdelingenwet.

Waar de commissaris-generaal aanhaalt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij zich niet elders in zijn land van herkomst kan vestigen, stelt verzoeker dat uit zijn verklaringen duidelijk is dat de YCL hem steeds opnieuw wist te vinden, ondanks periodes van lange afwezigheid. Verzoeker meent dan ook dat het geen twijfel leidt dat de YCL hem in de toekomst ook in Kathmandu of elders in het land zou weten te vinden om hem opnieuw van kant te maken. De politieke problemen in verzoekers land van herkomst blijven immers niet beperkt tot de regio waar verzoeker woonde, maar komen over het hele land voor en geven overal aanleiding tot botsingen. Dit gegeven zou gestaafd worden door de overige verklaringen van verzoeker die een samenhangend en geloofwaardig geheel vormen.

De Raad merkt hier op dat uit verzoekers relaas niet blijkt dat de leden van de YCL hem steeds opnieuw konden vinden in verzoekers land van herkomst. Verzoeker zou opnieuw problemen gekregen hebben elke keer hij terug ging naar Birendranagar. Verzoeker zou tijdens de periodes dat hij in Kathmandu bij zijn oom was geen problemen hebben ondervonden, zodat het louter speculatie is van verzoeker dat ze hem elders in zijn land van herkomst eveneens zouden kunnen of willen vinden. Er stond aldus weldegelijk een intern vluchtalternatief open voor verzoeker.

Artikel 48/5 § 3 van de vreemdelingenwet luidt als volgt: *“Er is geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft.*

Er wordt rekening gehouden met de algemene omstandigheden in het land en met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen.”

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat niet redelijkerwijs van haar kan worden verwacht dat zij in Kathmandu zou verblijven zoals reeds gesteld in de bestreden beslissing.

Verzoeker wijst erop dat hij documenten aanbrengt die zijn asielrelaas staven of enkele feiten uit zijn asielrelaas ondersteunen.

Wat dit betreft wijst de Raad naar de bestreden beslissing die stelt: *“(…)De door u neergelegde internetartikels kunnen bovenstaande bevindingen niet wijzigen daar zij louter een duiding geven over het actueel algemeen heersend politiek klimaat in uw herkomstland, maar geenszins uw individuele situatie betreffen. Elke asielaanvraag dient steeds op individuele gronden te worden beoordeeld.(…)”*. De Raad schaart zich achter dit motief.

Door met al het bovenstaande geen rekening te houden meent verzoeker dat de commissaris-generaal het zorgvuldigheidsbeginsel schendt. Eveneens zou de commissaris-generaal de motiveringsplicht schenden door de bovenstaande punten niet te vermelden of te beargumenteren in de bestreden beslissing.

De verzoekende partij klaagt de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden, wat inhoudt dat hij zijn beslissingen moet steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 24 mei 2012 op het Commissariaat-generaal werd gehoord, waarbij zij de mogelijkheid kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. Tijdens het volledige gehoor was zij in het gezelschap van een tolk die het Nepali-Engels machtig is en heeft zij zich laten bijstaan door een raadsman. De bestreden beslissing is grotendeels gesteund op de verslagen van dit gehoor. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van de verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Aldus kan niet worden vastgesteld dat de commissaris-generaal hier onzorgvuldig heeft gehandeld.

Verzoeker vraagt ondergeschikt de subsidiaire bescherming toe te kennen aangezien hij meent een reëel risico te lopen op ernstige schade bij terugkeer naar zijn land van herkomst. Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing op dit vlak de motiveringsplicht schendt door op geen enkele manier nader te verduidelijken waarom verzoeker niet in aanmerking komt voor dit beschermingsstatuut. Verzoeker meent dan ook dat het niet mogelijk is om een degelijk verweer tegen deze weigering aan te voeren.

De commissaris-generaal heeft voor verzoeker een beslissing genomen tot weigering van de vluchtelingenstatus. Deze beslissing werd genomen na individueel onderzoek op basis van de elementen die terug zijn te vinden in het administratief dossier. De motieven voor de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus zijn voor het grootste deel gelijklopend met deze voor de weigering van de vluchtelingenstatus. Het is niet omdat deze motieven niet nog eens specifiek opgesomd zijn in het kader van de subsidiaire beschermingsstatus, dat de beslissing op dit vlak onvoldoende gemotiveerd is.

Vervolgens citeert verzoeker uit artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en herhaalt dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst terecht dreigt te komen in een situatie waarin hij van het leven wordt beroofd of hem ernstige geweldplegingen of bedreigingen worden aangedaan. Verzoeker verwijst hierbij naar de gewichtige feitelijke elementen die hij hoger reeds heeft aangehaald. Hij is van mening dat uit deze samenhangende verklaringen blijkt dat zijn vrees reëel is en zich al heeft gemanifesteerd en er zou dan ook mogen aangenomen worden dat deze reële vrees op ernstige schade verzoeker boven het hoofd hangt.

De verzoekende partij heeft haar asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen

aan de basis van haar relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in haar land van herkomst sprake is van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van burgers als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 vreemdelingenwet rechtvaardigen.

Het enig middel is niet gegrond.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee oktober tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter,
toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS